

LibrariaOnline
#cuvântulcontează

Victoria

Autor: Sanchez-Garnica, Paloma

Editura: CORINT

Cod de bare: 9786303612829

URL produs:

https://librariaonline.ro/beletristica/altele/romane/victoria-sanchez_garnica_paloma-corint-p10258843

Descriere produs

ROMAN CASTIGATOR AL PREMIULUI PLANETA 2024

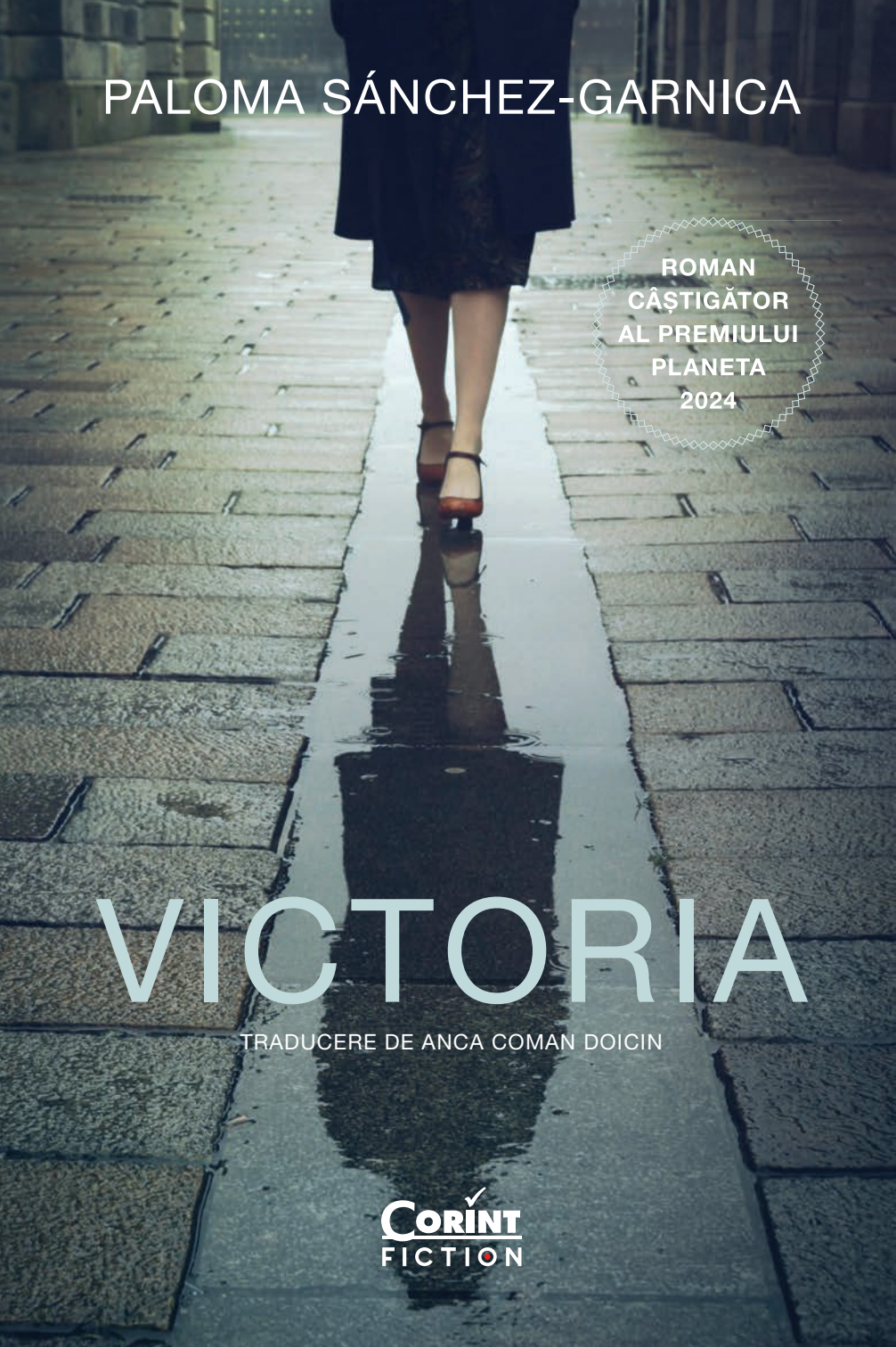
La scurt timp dupa incetarea celui de-Al Doilea Razboi Mondial, intr-un Berlin devastat si, aparent, fara vreun viitor, Victoria supravietuieste cantand in fiecare seara in clubul Cassandra, desi are o minte scilpitoare, capabila sa creeze un complicat sistem de criptare a mesajelor. Fiica sa Hedy si sora sa Rebecca depind de salariul ei mizer pentru a supravietui.

Un santaj lipsit de scrupule din partea rusilor o va obliga pe Victoria sa calatoreasca singura in Statele Unite ale Americii, unde totusi se va bucura de dragostea neconditionata a capitanului Norton. Acolo va descoperi ca societatea care parea cea mai democratica din lume ascunde un substrat vechi de rasism si nedreptati, reprezentat de Ku Klux Klan si de senatorul McCarthy.

Un roman grandios, in care resentimentele, durerea pierderii si deciziile dificile sunt depasite datorita curajului unor personaje care lupta cu hotarare pentru a apara ceea ce iubesc cel mai mult.

A?

a??Victoria este, mai presus de toate, o poveste de dragoste care vorbeste despre natura unui sentiment A?de-o puritate rara, capabil sa se nasca si sa creasca in orice circumstanta.a??Jorge Gonzalez, ht

PALOMA SÁNCHEZ-GARNICA

ROMAN
CÂȘTIGĂTOR
AL PREMIULUI
PLANETA
2024

VICTORIA

TRADUCERE DE ANCA COMAN DOICIN

CORINT
FICTION

PALOMA SÁNCHEZ-GARNICA

VICTORIA

Traducere din limba spaniolă

ANCA COMAN DOICIN

CORINT
FICTION

*Pentru Manolo, iubirea vieții mele,
fiindcă simt că lângă el totul e posibil.*

„Un popor de oi naște un guvern de lupi.”

EDWARD R. MURROW

PARTEA ÎNTÂI

„Putem avea pace sau putem avea răzbunare,
dar nu le putem avea pe amândouă.”

HERBERT HOOVER

Undeva în Bad Elster, Saxonia, Germania
15 aprilie 1945

Cei opt ofițeri stăteau în jurul unei mese, îmbrăcați în impecabilele lor uniforme de teren gri-verzui. Ședința era prezidată de generalul Gehlen, șeful serviciului secret al Frontului de Est al Wehrmachtului. Vocea sa aspră și expresia îngrijorată sporeau importanța momentului.

— Domnilor, înfrângerea este inevitabilă. Hitler nu va ceda până la final, iar finalul îl cunoaștem cu toții. Germania va fi distrusă și, odată cu ea, întregul popor german. Misiunea noastră se încheie aici. Războiul va înceta curând. De acum înainte va trebui să ne despărțim și să acționăm pe cont propriu.

Deschise un dosar din fața lui, scoase mai multe plicuri albe și le împrăstie pe masă.

— Înăuntru veți găsi fiecare o nouă identitate, un pașaport și documentele necesare pentru a vă șterge trecutul, precum și ceva bani și câteva adrese la care puteți apela pentru a primi ajutor, în cazul în care ajutorul este încă în viață. Încercați să vă integrați în rândul populației civile; cel mai bine ar fi să vă dați drept simpli soldați până aflăm cum se termină toată situația asta. Ca un ultim sfat, încercați

să nu cădeți în mâinile rușilor, spuse cu o urmă de amărăciune. Am încredere în voi, așa cum am avut întotdeauna, și vă cer doar ceea ce ne-a menținut în viață până acum: discreție și disciplină.

Se opri și apoi dădu sentința:

— Asta e tot.

Sub privirea pasivă a celui care fusese generalul lor în ultimii trei ani, cei șapte ofițeri ai Wehrmachtului se ridicară în picioare în timp ce își puneau plicurile în buzunarul de la haină. Cu chipiul sub braț, părăsiră rând pe rând biroul.

Gehlen așteaptă și, când Stefan von Ribbeck se pregătea să iasă din birou, îl strigă:

— Domnule colonel von Ribbeck, rămâneți o clipă.

Stefan se întoarce și așteaptă să iasă ceilalți.

— Închideți ușa, vă rog, și luați loc, îi porunci Gehlen. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

Stefan se supuse și, ajuns în fața lui Gehlen, văzu cum generalul îi întinde un alt plic sigilat, de data aceasta de culoare sepia și puțin mai voluminos.

— Pentru dumneavoastră, îi zise. Trebuie să-l ascundeți într-un loc sigur.

— Pot să știu ce este, domnule general?

— Lista enclavelor unde ați fost, datele colectate, analizele acestora și rapoartele finale, precum și contactele dumneavoastră, atât sovietice, cât și germane.

— N-ar fi mai bine să o distrugem?

— În acest caz, munca din ultimii ani a fost în zadar.

— Dar războiul e pierdut și...

— Corect, îl întrerupse generalul, și acum trebuie să căutăm noi aliați, să devenim indispensabili datorită informației din acele microfilme.

— Să schimbăm tabla de joc, sublinie Stefan.

— Așa este. Singura noastră șansă de a scăpa basma curată din acest dezastru, când războiul se va încheia, este să devenim necesari pentru Statele Unite, zise și își îndreptă privirea spre plicul care era încă pe masă. Dacă știți să vă jucați bine cartea, conținutul acelor microfilme s-ar putea să vă ofere o oarecare impunitate.

— Și restul informațiilor?

Generalul Gehlen schiță un zâmbet senin.

— Am avut grijă să ascund o copie a celor mai compromițătoare arhive ale noastre despre sovietici. Toate informațiile strânse în ultimii trei ani sunt în siguranță, în afara razei de acțiune a uliilor care ne pândesc.

Stefan încuviință. Fără a mai fi nevoie să menționeze, amândoi știau că acei ulii purtau simbolul secerii și ciocanului: dincolo de axa occidentală, dușmanul Reichului avea să fie întotdeauna Rusia. Aveau obligația să lupte împotriva marxismului, în orice situație, în orice moment, acela era adevăratul pericol mortal.

Stefan luă noul plic gânditor.

— De ce americanii, și nu englezii?

— Obsesia Angliei a fost să învingă Al Treilea Reich. Statele Unite sunt mai anticomuniste. Ambele țări ignoră totul despre Uniunea Sovietică. Când Germania va fi înfrântă, nu le va lua prea mult să-și dea seama că adevărata amenințare o reprezintă Rusia și sistemul ei. Confruntarea dintre puterile occidentale și Uniunea Sovietică va fi inevitabilă și, în această nouă luptă, Germania pe care o reprezentăm noi și pe care am apărut-o din greu trebuie să fie de partea occidentală. Atunci, informațiile pe care le avem despre sovietici vor dobândi o valoare incalculabilă.

— Și dacă pe americani nu-i interesează? Au fost aliații rușilor pe toată durata războiului, de ce s-ar schimba acum?

— „Dușmanul nu moare niciodată, doar își schimbă chipul.” Stalin nu se va mulțumi să câștige războiul și să culeagă onorurile victoriei. Puterile Axei, în special Statele Unite, îl vor transforma în noul lor dușman. Și fiți siguri de un lucru: dacă se tem de Stalin, dacă se văd amenințați, vor avea nevoie de noi, chiar dacă acea amenințare va fi cam... – făcu o pauză voită și își flutură o mână prin aer – exagerată. Frica aceea va fi salvarea noastră.

Stefan privi încruntat plicul.

— Și dacă nu reușim? Și dacă ne omoară pe toți?

Generalul se gândi câteva clipe, fiindcă nici măcar nu luase în calcul acea posibilitate. Oftă ușor și strânse din buze.

— Atunci, domnule colonel, munca pe care am realizat-o în acești trei ani va rămâne îngropată pentru totdeauna în pământul din Alpi.

Între cei doi bărbați se așternu o tăcere îngrijorătoare, pe care Stefan o întrerupse după o vreme:

— Mă întreb la ce a folosit acest război blestemat.

— N-ar trebui să vă puneți aceste întrebări, spuse Gehlen iritat în timp ce se ridica în picioare, considerând întrunirea încheiată. Nimic nu este în zadar dacă știm cum să ne jucăm bine cărțile. Am pierdut această partidă, dar mai avem mult de jucat. Important este să fim bine poziționați și să deținem ceea ce are nevoie dușmanul. Aceea este cheia: informația, spuse pe un ton ferm.

Stefan se ridică, la rândul lui, și amândoi își strânsesă mâinile.

— Vă doresc noroc, domnule colonel von Ribbeck, cu toții vom avea nevoie de el.

CAPITOLUL 1

Berlin, sectorul american
16 octombrie 1946

Victoria dădu mai tare volumul vechiului aparat de radio de care făcuse rost în schimbul unei genți din piele și care, pe lângă plăcerea de a asculta muzică, îi permitea să afle ultimele știri. Cu voce gravă și monotonă, crainicul anunța execuțiile care avuseseră loc în acea dimineață. Era vorba despre zece dintre cei mai apropiați colaboratori ai lui Adolf Hitler, potrivit sentinței Tribunalului Militar Internațional alcătuit din cele patru țări învingătoare în urma războiului. Procesul anevoios avusese loc în orașul Nürnberg, loc simbolic al celui de-Al Treilea Reich: douăzeci și patru de ofițeri naziști de rang înalt acuzați; doisprezece condamnați la moarte prin spânzurare, unul dintre ei *in absentia*. Hermann Göring reușise să evite umilința ștreangului înghițind, cu trei ore înainte, o capsulă de cianură, dar ceilalți zece au urcat pe eșafod. Cadavrele celor condamnați urmau să fie incinerate, iar cenușa lor, aruncată în râul Isar, pentru a evita viitoare comemorări din partea partizanilor lor vehemenți, acum tăcuți, fugari și mulți dintre ei ascunși sub identități false.

Ușa se deschise și apărură sora ei Rebecca: o ținea în brațe pe fetiță, ciufulită și încă somnoroasă.

— V-am trezit?

Dădu mai încet volumul radioului.

— Abia am putut să dormim.

Vocea Rebeccăi era răgușită și firavă.

— S-a foit toată noaptea.

— Am auzit-o plângând.

Micuța se dezmeticea, frecându-se la ochi cu mânuțele.

— Are puțină febră.

Victoria se apropie de fetița ei și îi atinse fruntea câteva secunde, cu o expresie îngrijorată.

— Hai la mama, și o luă în brațe. Cum se simte comoara mea?

O legănă sub privirea atentă a surorii sale.

— Ai muncit până târziu. O să-ți strici ochii cu atâtea formule.

— Îmi aduci aminte de mama, zise Victoria zâmbindu-i surorii ei înainte de a-și îndrepta din nou atenția asupra fetiței. Are un pic de febră. Ar trebui să o vadă doctorul Wolf. Vrei să o duci tu? Am stabilit să mă întâlnesc în dimineața asta cu profesorul Seegers și...

— Desigur că o voi duce, i-o reteză Rebecca fără a o lăsa să-și termine fraza.

Apoi îi ceru să i-o dea pe micuță, care se aplecă imediat spre ea. Victoria fu nevoită să cedeze și brațele ei rămaseră goale în timp ce privea cum fiica ei se cuibărea în brațele mătușii sale.

— Vrei o cafea? întrebă, înghesuind într-un colț al mesei carnetul, hârtiile și creioanele cu care lucra. Încă e caldă.

Sora ei acceptă, iar Victoria îi turnă într-o ceașcă și puse la încălzit puțin lapte pe reșoul electric.

— Trebuie cumpărat lapte. Cupoanele sunt în sertarul acela. Nu mai avem nici unt și ar trebui să te duci să vezi dacă au primit carne. De două săptămâni nu mai avem...

— Da, știu, o întrerupse din nou Rebecca, de data asta pe un ton plictisit. Nu-mi spune ce-am de făcut.

— N-aveam de gând.

— Ei bine, faci asta permanent, îi dădu sora ei replica. Mă tratezi ca pe servitoarea ta.

Victoria o privi câteva secunde. Își dădu seama că sora ei dormise foarte puțin, pentru că fetița se plânsese toată noaptea; prefera să-și verse proasta dispoziție asupra ei.

— Îmi pare rău, ai dreptate, îi ceru iertare în timp ce puneă o cutie cu biscuiți pe masă. Sunt tari ca piatra, dar, înmuiați în lapte, se pot mânca. Voi încerca să mai aduc câte ceva, o să-i cer lui Charlotte.

— Nu mă deranjează să mă duc după lapte și să am grijă de Hedy, spuse Rebecca pe un ton mai blând.

Victoria încuviință recunoscătoare: știa că sora ei avea să facă orice pentru a obține mai multă mâncare pentru fetiță. Oftând, luă oala, vărsă laptele cald într-un bol și îl puse pe masă pe o farfurie.

— Nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă nu te-aș fi avut, Rebecca, o asigură în timp ce înmuia doi biscuiți.

Sora ei îi adresă o privire nedumerită.

— Știu că sunt o pacoste, spuse cu un amestec de nemulțumire și reproș. Sunt convinsă că, dacă într-o zi vei avea ocazia, o să pleci...

O privi neajutorată.

— Și dacă o iei cu tine pe fetița mea...

O cuprinse pe Hedy cu brațele sale, strângând-o atât de tare, încât micuța protestă, așa că slăbi îmbrățișarea și îi mângâie părul cu tandrețe.

— N-aș putea să suport... Aș prefera să mor decât să o pierd.

— Nu spune asta.

Victoria nu dădu importanță cuvintelor surorii ei. Cu o lingură, amestecă laptele cu biscuiți.

— Știi că nu te-aș părăsi niciodată. Mereu împreună, nu-i așa, Hedy? Toate trei împreună.

— Mami, cântă cântecul despre lună, îi ceru fetița cu un zâmbet.

Victoria o privi înduioșată. Semăna din ce în ce mai mult cu ea; aceiași ochi, părul închis la culoare și bogat, sprâncelele ei, forma gurii... Se gândi că nu luase nimic de la tatăl ei.

Victoria cântă „How High the Moon”, un cântec care o fermeca pe Hedy de fiecare dată când îl auzea și care Rebeccăi îi plăcea în mod deosebit. Vocea ei învăluia aerul și, pentru o clipă, orice îngrijorare dispăru.

Când melodia se termină, Rebecca îi vorbi aproape fără s-o privească, atentă ca fetița să mănânce.

— Să văd dacă găsesc niște mere și pot să fac *Apfelkuchen*, o plăcintă cu mere.

— Mmmm, murmură Victoria lingându-și buzele cu ochii închiși. Ce dor îmi e de plăcinta aia! Îți iese atât de bună...

Rebecca zâmbi, la rândul ei. Știa că era preferata surorii ei. Vru să pună ceașca pe masă și observă maldărul de hârtii.

— Trebuie să ai grijă cu munca ta: lași hârtiile peste tot și, într-o bună zi, fetița o să ți le strice. Foile alea pline de numere și de formule o atrag de parc-ar fi cea mai frumoasă jucărie.

— Nu-ți face griji, spuse Victoria mângâind-o pe fetiță.

— Ce te aștepți să obții? Muncești la proiectul acesta de atât timp, încât pare că nu se mai termină.

Victoria îi zâmbi surorii ei și lăasă lingura pe farfurie.

— Dezvolt un sistem de criptare care va fi impenetrabil. Un limbaj codificat pentru a proteja confidențialitatea comunicațiilor.

— Comunicațiile cui?

— Ale celui interesat să transmită ceva în secret.

Încerca să-i vorbească în așa fel încât să înțeleagă munca ei, deși știa că era complicat.

— Am avansat foarte mult. În curând, îl voi putea prezenta.

— Cui să-l prezinți? insistă Rebecca.

— Acest lucru încă nu e stabilit. E o chestiune delicată. Profesorul Seegers spune că, dacă s-ar afla la ce lucrăm, proiectul ar fi dorit cu orice preț și de aceea insistă că trebuie să păstrăm secretul până hotărâm ce e mai convenabil pentru noi. Însă te pot asigura că, decât să-l dau sovieticilor, mai degrabă i l-aș da diavolului în persoană.

Rebecca luă lingura și o duse la gura fetiței, dar aceasta o refuză, întoarse capul și își cufundă fața în poala ei, alintându-se.

— Mereu ai avut o minte sclipitoare, murmură în timp ce o legăna pe micuță.

Victoria apucă mâna surorii ei; totul la ea emana speranță.

— Proiectul acesta ne va scoate din mizeria în care trăim. Sunt foarte aproape de a obține ceva important și, când o voi face, vom pleca toate trei la New York.

Observă privirea neliniștită a surorii sale.

— O să vă scot de aici, îți promit. Ai încredere în mine, adăugă cu blândețe.

Rebecca nu vru să se uite la ea, în ciuda expresiei afectuoase a surorii ei; era atentă să o hrănească pe Hedy.

Dicția monotonă și serioasă a crainicului anunță: „Este ora opt”.

— O să întârzii, spuse Victoria cu o atitudine grăbită.

Strânse hârtiile la care lucrase până în zori și ieși din bucătărie. După puțin timp, intră din nou ca să-și ia la revedere.

— Plec. Îmi spui mai târziu ce ți-a zis doctorul.

Își sărută sora pe frunte și fiica pe obraz.

— Vă iubesc la nebunie pe amândouă, spuse adresându-le un zâmbet călduros.

Rebecca zâmbi cu o recunoștință întinată de resentimente. Încă de când era mică o invidia pe sora ei mai mare, mai frumoasă și mult mai inteligentă decât ea. Victoria moștenise ce aveau mai bun părinții lor, ca și cum la naștere ar fi luat tot ce era bun, iar surorii ei i-ar fi lăsat doar firimiturile. Ea era puțin atrăgătoare, sora ei era o frumusețe; părul ei era blond pai, Victoria îl avea negru și bogat; ochii mari și verzi ca smaraldul ai acesteia nu aveau nimic de-a face cu ochii ei, mici și prea apropiați; gura ei, pielea ei, totul la Victoria era perfect și, în plus, era inteligentă, genială; studiasse fizica și matematica, făcându-se remarcată în tot ce-și propunea, iar Rebecca nu putea să suporte asta, nefiind în stare să facă ceva util. Încă de când era mică, tatăl ei o certa mereu că era neîndemânatică și proastă și că nu știa decât să deranjeze, uneori muștrând-o cu atâta răutate, încât o făcea să plângă. Victoria îi lua mereu apărarea și încerca să o protejeze, dar acea atitudine o irita și mai mult

decât atacurile directe ale tatălui ei, enervând-o răbdarea pe care sora ei i-o arăta, în ciuda izbucnirilor sale. Nașterea lui Hedy în plin război schimbase totul: Victoria fiind concentrată pe alte lucruri, dintr-odată ea a devenit indispensabilă pentru îngrijirea fetei și n-a vrut, nici n-a putut să evite crearea unei legături materne strânse cu nepoata ei. Ajunsesse chiar să o pună la pieptul ei dezgolit în timp ce-i dădea biberonul, bineînțeles, fără ca sora ei să știe. Ori de câte ori avea ocazia, spunea că era fiica ei și, de fapt, chiar așa o considera. Fetița aceea devenise centrul universului ei, singurul motiv pentru a rămâne în viață după ravagiile teribile ale războiului și consecințele acestuia. Hedy îi oferise puterea și hotărârea care-i lipsiseră toată viața.

Victoria luă metroul la stația Wittenbergplatz pentru a se îndrepta spre casa profesorului Seegers, situată pe Ziegelsstrasse, un sanctuar unde nimeni nu-i deranja și puteau să se concentreze ore în șir asupra muncii lor.

Stând în vagonul metroului, se lăsa legănată de balansul trenului. Nu se obișnuia cu aerul stătut, amestec de tutun și duhoarea murdăriei și sărăciei pe care o emanau trupurile subnutrite și jengoase. Își privi picioarele și le încrucișă sub scaun ca să nu vadă pantofii oribili care i se desfăceau pe lateral. Oftă conștientă de mizeria care o înconjura, și nu doar pe ea: o murdărie sordidă se cuibărise în majoritatea cetățenilor care încercau să supraviețuiască între ruinele aceluia oraș devastat și dezbinat. După încheierea războiului, cele patru țări învingătoare își împărțiseră teritoriul Germaniei, iar Berlinul a rămas ca o insulă în zona de influență rusă. De aceea, în oraș s-a reflectat aceeași diviziune în patru

sectoare: cartierele din vest au rămas sub comanda franceză, britanică și americană, iar partea de est a orașului a rămas sub controlul sovietic. Într-acolo se îndrepta ea acum.

Când ieși pe stradă la stația Friedrichstrasse se simți recunosătoare pentru prospețimea aerului. Porni pe Georgenstrasse, plină de steagurile roșii ale Uniunii Sovietice. De-a lungul și de-a latul sectorului sovietic, imaginea lui Stalin atârna de felinare sau de fațade, revendicându-și spațiul. Potopul de afișe îi aducea aminte de începuturile nazismului, de fluturarea enormelor stindarde roșii cu svastica neagră pe fundal alb, de chipul lui Hitler la fiecare colț de stradă, omniprezent, ca un zeu păgân care îi aruncase în cel mai oribil infern.

O coti pe Geschwister-Scholl-Strasse, traversă podul Eberts și înaintă evitând gropi, flancată de clădiri dărâmate și de terenuri pustii. Ea însăși ajutase săptămâni întregi la îndepărtarea cu propriile mâini a molozului de pe străzi după încheierea războiului, dar, în ciuda eforturilor, Berlinul rămânea captiv într-o epocă cenușie, ce părea că nu se mai termină, ecouri ale unui conflict devastator care, la un an și jumătate după aparentul sfârșit, mocnea în continuare oriunde îți îndreptai privirea. Lucrurile abia dacă se îmbunătățeau sau o făceau cu o lentoare descurajantă.

Ajunse la casa familiei Seegers și, când împinse poarta grea din lemn, aceasta se deschise cu un scârțâit ca un lung vaiet. Urcă scările până la etajul doi. Odinioară, clădirea aceea avusese patru etaje, dar ultimele două de sus dispăruseră nimicite de o bombă care afectase structura, deși nu într-atât încât să fie evacuate etajele inferioare, salvate miraculos de la distrugere.

Seegers era un profesor bătrân care fusese îndepărtat de la universitate din cauză că era evreu metis, un *mischlinge*¹ de gradul doi. Faptul că era căsătorit cu o femeie ariană îi ajutase să evite deportarea, inițiată pentru evreii din Berlin începând din octombrie 1941. Cu toate acestea, atât lui, cât și ei li s-au luat aproape toate drepturile civile, sociale și de muncă, fiind încolțiți într-o societate pervertită de o ură irațională. Optimist din fire, pentru a echilibra deznădejdea soției sale, profesorul repeta întruna că trebuiau să se simtă norocoși fiindcă li se permisesse să respire în continuare, ceea ce însemna viitor.

Victoria îl cunoscuse la primul ei curs de la universitate. Cursurile lui erau atât de interesante, încât ea obișnuia să asiste și la cele pe care le predă altor grupe, ca să-l asculte în continuare. Îl admira fiindcă era un înțelept, cunoștințele lui fuseseră o comoară pentru ea; seninătatea și caracterul lui amabil fuseseră un balsam. Când l-au îndepărtat de la catedra sa de fizică de la universitatea din Berlin, Victoriei i s-a părut o nedreptate îngrozitoare. Pentru a-l ajuta din punct de vedere economic, mergea acasă la familia Seegers ca să primească lecții particulare la materiile pe care le predă el. A trebuit să facă asta în secret și cu o extraordinară precauție, deoarece simplul fapt de a ajuta și a avea legături cu un evreu îți putea aduce probleme grave cu Gestapoul. În acele vremuri, Victoria i-a vorbit despre o idee care o frământa, un sistem de criptare sofisticat. Când i-a prezentat schițele pe care le realizase, profesorul Seegers s-a arătat uimit și, fără să șovăie, a susținut-o, pe ea și proiectul ei.

¹ „Corcitură” (în germană în original) (n. tr.).

Nu încetaseră să lucreze împreună nici măcar când izbucnise războiul. Totul s-a complicat când Victoria a aflat că era însărcinată. Lumea ei s-a prăbușit; nu-și dorea acel copil – venea în cel mai nepotrivit moment – și s-a răzvrătit împotriva celui pântec din ce în ce mai umflat până în momentul nașterii. Totuși, când a văzut fețișoara lui Hedy în brațele ei, s-a îndrăgostit de ochii aceia, de mânuțele acelea, de gânguritul ei și de mirosul pielii copilei și a simțit o frică nemaîntâlnită până atunci: frica de a nu i întâmpla ceva fii-
cei sale, frica de a suferi de foame sau de frig, frica de orice umbră amenințătoare care s-ar fi putut abate asupra bebelușului ei. De atunci viața ei s-a schimbat, iar acel proiect a început s-o obsedeze, pentru că știa (îi spusese profesorul) că putea să o scoată din acea Germanie devastată și să o ducă în Statele Unite, tărâmul oportunităților.

Când Victoria ajunse pe palierul de la etajul doi, se opri brusc. Ușa apartamentului familiei Seegers era întredeschisă. Se apropie încet, mirată. În Berlin nimeni nu lăsa ușa deschisă; uneori, nici măcar încuietorile nu erau suficiente pentru a evita furturi sau intruziuni, având în vedere sutele de mii de suflete care mișunau printre ruinele orașului în căutarea unui loc unde să se adăpostească de frig și de intemperii. Apăsă pe sonerie și un chițăit fals răsună în interior, dar nu primi niciun răspuns. Împinse ușa și se adresă tăcerii înghețate a casei.

— Domnule profesor Seegers?

Așteptă câteva secunde, atentă la orice zgomot.

— Doamnă Seegers?

Așteptă din nou.

— E cineva acasă?

Se aventură pe holul strâmt în direcția biroului de la capătul coridorului, dar, trecând pe lângă ușa deschisă a bucătăriei, descoperi o siluetă întinsă pe jos, cu fața în sus. Alarmată, se repezi spre ea.

— Doamnă Seegers... Dumnezeule...

Fusese împușcată în frunte, unde avea o gaură cu un firicel de sânge, și expresia feței îi era speriată.

Victoria se îndepărtă îngrozită de cadavru, privind într-o parte și-n alta, confuză, neștiind ce să facă. Bucătăria aceea mare, pe care o cunoștea atât de bine, o apăsa. Ieși pe hol și se îndreptă spre birou. Împinse ușa întredeschisă și un fior îi străbătu tot corpul. Hârtii, table, rotoare, conectori... Totul era răvășit, ca și cum o tornadă ar fi măturat încăperea; hârtii împrăștiate peste tot, cărți deschise, aruncate și risipite pe podea. Sub picioarele ei scârțâiră geamurile sparte ale ușilor unei biblioteci minunate care fusese distrusă.

Profesorul Seegers era întins pe covor, cu fața în jos.

— Nu... Nu..., murmură în timp ce alerga să îngenuncheze în fața lui, fără să îndrăznească să-l atingă.

Îl întoarse cu mare grijă. Avea fața plină de lovituri și îi curgea sânge din nas, dar încă respira.

— Domnule profesor Seegers... Spuneți-mi ceva...

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Cine v-a făcut asta?

I se frângea vocea rostind acele cuvinte cu buzele tremurânde.

— Cine a putut să vă facă una ca asta?

Îi era greu să creadă că încă existau acele atacuri violente împotriva unor persoane atât de nevinovate și lipsite de apărare precum acel cuplu de bătrâni afectuoși, amabili

și întotdeauna primitori. De ce să facă cineva rău unor ființe atât de vulnerabile? Oare nu le fusese de-ajuns tot ce se întâmplase? Oare nu avea să se termine niciodată acea barbarie îndreptată împotriva celor mai slabi?

Se zbătea în disperarea neputinței și neînțelegerii, când profesorul se mișcă și deschise ochii umflați și injectați; vocea lui se auzi slăbită și fragilă.

— Victoria..., îi șopti, ce bine că ai venit...

Cu ajutorul ei, reuși să se ridice puțin.

— Cine v-a făcut asta? Cine a fost?

— Nu mai contează...

Respira cu greu.

— Ascultă-mă, trebuie să faci ceva pentru mine... Biroul, deschide compartimentul secret care este sub sertar...

Copleșită, nu reacționează la instrucțiunile pe care i le dădea profesorul.

— O să chem un medic, aveți nevoie de un medic...

Vru să se ridice, dar profesorul îi apucă încheietura mâinii cu o putere neobișnuită.

— Nu face asta... Nu mai există salvare pentru mine.

— Dar sunteți rănit.

— Nu, nu, nu, repeta clătinând din cap.

Înghiți în sec înainte de a continua:

— Nici medici, nici poliție. Ne aflăm în sectorul rus și te vor interoga, iar ei sunt cei care mi-au făcut asta. Ascultă-mă cu atenție, pentru că nu avem prea mult timp la dispoziție; se vor întoarce de îndată ce-și vor da seama că i-am păcălit.

Arată cu mâna spre un vechi birou.

— Sub sertarul din mijloc, la stânga, este o manetă; trage de ea și se va deschide un compartiment. Acolo vei găsi un plic cu informații foarte importante.

Tonul vocii lui era scăzut, lent, fiecare silabă presupunând un efort pentru el.

— Și ce vreți să fac cu el? Întrebă agitată.

— Trebuie să acționezi cu multă prudență. Conținutul acelui plic poate fi salvarea ta și a fiicei tale, dar poate fi și pierzania ta.

Făcu o pauză și continuă, conștient că nu mai avea timp.

— Trebuie să apelezi la americani, ei vor ști ce să facă cu acele informații...

Îl întrerupse un acces de tuse, care-l făcu să se cutremure de durere. Victoria îl privea îngrijorată.

— Trebuie să vă vadă un medic...

I se rupea sufletul să-l vadă pe bătrânul acela sărman, așezat pe jos, doborât ca o păpușă frântă și maltratată.

— Nu e timp. Victoria, ascultă-mă cu atenție!

O privi pentru o clipă, cu ochii stinși.

— Stefan von Ribbeck a fost aici...

— Stefan trăiește? se miră ea.

— Nu știu dacă mai trăiește acum, dar la scurt timp după încheierea războiului mi-a adus acele microfilme blestemate. M-a rugat să le ascund și m-a asigurat că va veni să le ia de îndată ce-i va fi cu putință.

— De ce nu mi-ați spus până acum că a fost aici? Întrebă puțin șocată.

— M-a pus să-i promit că nu te voi implica în asta. N-am mai știut nimic despre el, zise și clătină trist din cap. Victoria, bărbatul acela..., o privi îndurerat, bărbatul acela e un monstru... A făcut parte din Fremde Heere Ost¹,

¹ Fremde Heere Ost (FHO) a fost o secție de informații militare a armatei germane (Wehrmacht), care se ocupa cu colectarea de

organizația de informații condusă de generalul Reinhard Gehlen. Metodele sale...

Tăcu pentru câteva secunde, încercând să-și adune puterile.

— Mi-a povestit... Mi-a mărturisit lucruri...

Se cufundă în amintirea amară a acelei vizite, a vocii acelui bărbat, a teribilei mărturisiri a căinței acestuia, a poverii vinovăției revărsate în conștiința celui biet bătrân, într-o încercare zadarnică de a-și alina suferința.

— Pentru a obține informații folosea cele mai brutale și mai sadice metode pe care ți le poți imagina... Deciziile sale au provocat moartea și suferința a mii de nevinovați.

Victoria era în continuare șocată, tulburată de acea informație referitoare la bărbatul pe care-l iubise. Seegers o privi în tăcere timp de câteva clipe.

— Cred că trebuie să știi asta, ca să acționezi în consecință dacă într-o bună zi... Și acum ia acele microfilme și pleacă. Nu trebuie să fii aici, este foarte periculos. Dacă se întorc, te vor omorî.

— N-am de gând să vă las aici...

— Fă ce-ți spun, zise el cu fermitate, și nici să nu te gândești să denunți ce ai văzut aici, te-ai pune în pericol.

Îi apucă mâna cu putere, căutându-i întreaga atenție.

— Promite-mi că nu vei anunța pe nimeni, promite-mi!

— Vă promit, spuse ea stăpânindu-și lacrimile de neputință.

De-abia atunci profesorul dădu drumul încheieturii mâinii ei și închise ochii, lăsându-se să cadă încet.

— Haide, pleacă, șopti înfrânt.

— Cum să vă las așa?

— Te implor... Fă-o pentru mine. Pleacă și salvează-te...

În momentul acela, un zgomot o alertă. Cineva împinse poarta de la intrare. Agitată, se ridică și se apropie de vechiul birou. În grabă, încercând să-și controleze tremurul mâinilor, îngenunche și își vârî degetele sub sertarul din mijloc, căutând ceva asemănător cu o manetă. Auzi pași pe casa scării. Continuă să bâjbâie până când atinse o mică tijă, trase de ea și se deschise o ușiță, iar un plic căzu pe podea. Îl luă și se ridică în picioare. Pașii erau deja în interiorul apartamentului. Strânse plicul la piept și, pe vârfuri ca să nu facă zgomot, se strecură în spațiul gol dintre perete și bibliotecă exact când cineva intra în birou. Pașii se opriră o clipă, iar ea își ținu respirația și încercă să-și stăpânească panica, strângând în brațe acel plic, de frică să nu-l scape din mâini.

Vocea răgușită a unui bărbat rupse tăcerea. Victoria nu înțelese nimic din ce spuse acesta, pentru că vorbea în rusă.

Se auziră mai multe lovituri seci, urmate de gemete amare de durere. Victoria înțelese că loveau corpul profesorului. Închise ochii, încercând să-și stăpânească groaza de a-l ști maltratată pe bietul bătrân.

Atunci se auzi vocea altui bărbat, urmată de o împușcătură, care o făcu să tresară într-atât încât fu cât pe ce să scoată un țipăt. Cu mâna pe care o avea liberă își acoperi gura, fiind convinsă că-l omorâseră pe profesor cu sânge-rece.

Nou-veniții continuau să vorbească: auzi mai multe zgomote în apropierea biroului. În acel moment fu conștientă că aveau să descopere compartimentul secret și atunci aveau să știe că cineva trebuie să fi luat ceea ce căutau ei. Ea tot nu înțelegea nimic, dar simțea foarte clar amenințarea.

După aceea, Victoria observă că ieșeau din cameră; rămase în alertă până când auzi zgomotul pașilor care se îndepărtau pe scări. De-abia atunci dădu drumul aerului din piept, ca și cum ar fi ieșit dintr-o groapă lipsită de oxigen. Când auzi poarta de la intrare trântindu-se, scoase capul și îl văzu pe profesor în aceeași poziție în care-l lăsase. Impactul îi distrusese fața. Se duse în bucătărie. Își văzu geanta trântită lângă doamna Seegers. O luă, fiind recunoscătoare că nu o văzuseră. Vârî plicul în ea, se apropie de fereastră și se uită cu mare grijă, chiar la timp să vadă cum doi bărbați – unul în uniformă cu haină neagră, celălalt cu pardesiou și pălărie închisă la culoare – urcau într-un vechi Opel negru. Nu putu să le vadă fețele, însă memoră numărul de înmatriculare.

Când mașina se îndepărtă, Victoria părăsi casa și ieși pe stradă, încercând să păstreze un calm pe care nu-l avea, înăbușindu-și plânsul, cu inima frântă din cauza sfârșitului atât de brutal al soților Seegers. Nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Cu doar câteva zile în urmă vorbiseră despre oroarea din lagărele de exterminare naziste, despre milioanele de victime ale celei mai atroce terori pe care o poate suferi o ființă umană. Profesorul Seegers îi mărturisise că era recunoscător pentru faptul că scăpase de acea groază. Totuși, când crezi că ești la adăpost de orice rău, apare un monstru malefic, care distruge din nou tot ce a mai rămas bun.

Când ajunse acasă, Victoria se bucură că Rebecca ieșise cu fetița. Trebuia să ascundă plicul acela. Lângă patul ei, sub un covor uzat, o scândură desprinsă făcea o gaură în podea, unde obișnuia să ascundă lucrurile de valoare, când le avea. Se duse direct acolo, însă nu-și putu stăpâni curiozitatea de

a-l deschide înainte și de a-i cerceta conținutul. Scoase rola de acetat de celuloză. Cu mare grijă, o desfășură în contralumină de la fereastră. Pe plasticul diafan, cu oarecare dificultate din cauza literelor mici, văzu numele cunoscut: Stefan von Ribbeck, colonel al FHO. În momentul acela, zgomotul încuietorii o alertă. Cu mâini tremurânde înfășură repede microfilmul, îl vârî în plic și îngenunche pentru a-l introduce în gaura din podea. Puse la loc scândura și exact când așeza covorul se deschise ușa. Era cu spatele, în genunchi pe covor. Vocea surorii ei o paraliză.

— Victoria, ce-i cu tine acasă?

Ea se întoarse, încercând să pară liniștită.

— Profesorul Seegers nu se simțea bine și... Ei bine, am amânat pentru o altă zi, minți ea.

— Și ce cauți pe podea?

Ea o privi mirată, ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea.

— Ah... Eu...

Se ridică în timp ce își aranja hainele și părul.

— Căutam un creion care s-a rostogolit sub pat.

Sora ei o privi ca pe un copil prins asupra faptului.

— Ești transpirată. Ce ascunzi?

— Nu ascund nimic.

Chiar atunci intră Hedy și se năpusti asupra mamei sale, care o luă în brațe și o îmbrățișă cu senzația plăcută că o salvează. Rebecca o privea fără să spună ceva.

— Ai dus-o la doctor? o întrebă Victoria în timp ce ieșea din cameră.

Sora ei o urmă spre bucătărie.

— Da. I-au prescris mâncare caldă, răspunse pe un ton sarcastic. Doctorul spune că este foarte slăbită și că are

imunitatea scăzută. O să împlinească cinci ani în februarie și are corpul unei fete de trei ani.

— Doamne sfinte! murmură Victoria cu o atitudine disperată.

O lăasă pe fetiță pe podeaua din bucătărie și făcu un gest spre masă, unde era rucsacul Rebeccăi.

— Ți-a cerut vreun ban?

— Mi-a zis că o să-i plătești tu.

— O să trec pe la el când o să pot, spuse cu voce neutră. Ai făcut rost de lapte?

— Un sfert de litru, precum și o bucată de unt, trei cartofi și o bucată de pâine mai tare decât piatra. Carne nu, și nimic de genul ăsta. Nenorociții ăia de *amis*!

— Rebecca, o muștră foarte serioasă, nu vorbi așa în fața fetei.

— Tu nu gândești la fel?

— Este prețul pe care-l plătim, replică Victoria privind puținele produse împrăștiate pe masă.

— Nu ne-au ucis cu bombe, iar acum și-au propus s-o facă prin foamete, adăugă Rebecca scârbită.

Se așternu un moment de tăcere între cele două surori. Victoria oftă.

— Va trebui să căutăm mâncare într-un alt mod.

— Nu trebuie să faci asta, zise Rebecca, știind ce-și propunea sora ei. E periculos și nu vreau să pățești ceva.

— Voi alege bine, nu-ți face griji.

Știa despre ce vorbea. Un grup de soldați ruși le violase pe cele două surori în ultimele zile ale războiului. Rebecca s-a ales cu gonoree și ar fi murit dacă n-ar fi avut parte de îngrijirile Victoriei și de penicilina pe care o procurase pentru

ea. Rebecca nu a întrebat-o niciodată cum o obținuse și cu ce preț, dar de atunci, de fiecare dată când îl vizita pe doctorul Wolf ca să le trateze pe ele sau pe fetiță, acesta cerea întotdeauna ca Victoria să plătească datoria.

— Mă doare capul, se scuză Victoria. Mă duc să dorm puțin. Diseară trebuie să mă duc la clubul Cassandra.

Kassandra Club reușise să renască din ruine și să-și continue activitatea de a-i distra pe oameni, nu pe berlinezi, ci pe ocupanți, învingătorii războiului. De la redeschiderea clubului, patroana, Charlotte Nyssen, îi oferise Victoriei șansa de a câștiga două sute de mărci pe săptămână ca solistă a orchestrei Heiko. În plus, obișnuia să-i ofere obiecte dintre cele mai variate, pe care apoi le putea da la schimb pe piața neagră, completând astfel hrana insuficientă procurată pe cartelele de raționalizare.

— Victoria, ce s-a întâmplat? insistă Rebecca înainte ca sora ei să iasă din bucătărie.

— Nu s-a întâmplat nimic, răspunse ea cu asprime.

— Mie îmi ceri să am încredere în tine, dar tu n-ai niciodată încredere în mine. Mereu ții secrete.

Victoria o privi fix. Sora ei avea un simț special de a-i detecta stările de spirit. Era insistentă și tenace, ca un prădător ce-și vânează prada. Trebuia să aibă mare grijă, nu voia să le pună în pericol pe sora și pe fiica ei. De aceea hotărî să-i ofere ceva pentru a-i potoli curiozitatea.

— Soții Seegers au murit, spuse cu voce rece.

— Cum s-a întâmplat?

— Nu știu, răspunse șocată, i-am găsit morți.

— Și de ce mi-ai spus că ați amânat întrunirea? De ce minți?

— M-am speriat, asta-i tot. Nu mi-o lua în nume de rău, te rog. Și nu te mai gândi atâta la asta, spuse încercând să scape de privirea iscoditoare și suspicioasă pe care sora ei o ațintise asupra ei. Nu mă simt bine.

Îi întoarse spatele și se închise în camera ei.

Victoria se trânti pe pat în timp ce auzea vocea fetei spunându-i ceva mătușii sale. O mulțime de îndoieli o asaltară. Stefan von Ribbeck era tatăl fiicei sale, deși el nu aflase asta niciodată, fiindcă nu-l mai văzuse din mai 1941, când încă nu știa că era însărcinată. Fusese dureros pentru ea ceea ce îi povestise profesorul Seegers despre el, dar nici nu o surprindea; mai întâi nazismul și apoi războiul transformaseră mulți bărbați buni în asasini nemiloși. Se întreba din ce motiv Stefan îi dusesese acele microfilme profesorului Seegers, punându-l astfel în pericol. Trebuia să se gândească foarte bine ce să facă cu ele. Ce avea sub picioarele ei reprezenta o amenințare cu moartea, nu doar pentru ea, ci și pentru fiica și sora ei. Cei care căutau plicul aveau să încerce în continuare să-l găsească și văzuse ce metode foloseau.

Lăsă să-i scape un oftat prelung și-și îndreptă privirea spre etajeră, ticsită de cărți de fizică, matematică, electronică și tratate de criptografie, amestecate cu câte un roman; observă tabla care atârna pe perete, asemănătoare cu aceea pe care o avea profesorul Seegers la el acasă, tablă pe care făcea calcule matematice, dezvolta secvențe de algoritmi și elabora scheme ale gândurilor și cercetărilor ei înainte de a le nota în caiete sau pe foi volante pentru a i le duce apoi profesorului. Simți un fior, își strânse genunchii la piept, își înconjură picioarele cu brațele și lăsă lacrimile stăpânite

să-i curgă. Plânse mult timp, confuză, neștiind ce să facă sau cum să acționeze. Își dădu seama că rămăsese singură, că nu va mai beneficia de sfaturile și de protecția acelui bărbat înțelept și bun; dispăruse siguranța pe care i-o oferea prezența lui. Se simți captivă în acel oraș în care-i era din ce în ce mai insuportabil să supraviețuiască.

Petrecu toată ziua lungită în pat, reflectând la acea cum-pănă. O auzea pe sora ei jucându-se cu fetița, dar nu dori să iasă nici măcar pentru a mânca. Dacă nu ar fi avut nevoie urgentă să încaseze banii pe care-i plătea Charlotte, ar fi renunțat să se ducă la clubul Cassandra, dar trebuia să cânte ca să continue să trăiască. Cu cupoanele de pe cartelele de raționalizare nu aveau să se poată întreține nici măcar o săptămână.

De acasă până la club făcea doar zece minute de mers pe jos, dar când porni pe Bundesallee și simți aerul rece al nopții strecurându-i-se prin lâna hainei, crezu că nu va mai ajunge niciodată. Grăbi pasul, ocoli un tramvai și imediat apărură panoul luminos cu litere aurii de la Cassandra Club și scrisul de pe fațadă trasat cu linii negre grosolane, aceleași fraze ce se repetau peste tot, ca o reamintire sinistră: ORAȘUL ACESTA E VINOVAȚ! NEMȚILOR, VOI SUNTEȚI VINOVAȚI!

De-a lungul trotuarului parcaseră mai multe jeepuri militare și mașini elegante bine lustruite. Un grup de soldați gălăgioși se îmbulzea la intrarea în local; unii dintre ei erau însoțiți de fete nemțoaice, în văzul tuturor, fără să se ascundă, trecând cu vederea rigorile normative, din ce în ce mai ignorate, de a nu fraterniza cu nemții.

Îi evită pe oamenii care se înghesuiau la intrare și împinse ușa rotativă în timp ce privea cu coada ochiului afișul pe care scria: INTERZISĂ INTRAREA CIVILILOR NEMȚI. Ajunsă în interior, porni pe coridorul care ducea spre cabină.

Kassandra Club păstra splendoarea de odinioară în diferitele sale spații și decorul cu brocart roșu și auriu, fiind deja reparate majoritatea daunelor pe care clădirea le suferise mai ales în ultimele săptămâni ale războiului. Totuși, clienților le lipsea farmecul de dinainte de război. Oglindind împărțirea orașului stabilită de guvernele învingătoare, clienții erau distribuiți în patru zone bine delimitate, fără a ajunge să se amestece. Localul rămânând în sectorul american al orașului, majoritatea soldaților și ofițerilor care ocupau mesele din dreapta scenei, în apropiere de bar, erau americani; englezii și francezii se așezau în același perimetru, înconjurând ringul de dans, în timp ce rușii se grupau exact în partea cealaltă, despărțiți de culoarul de la intrare ca o graniță imaginară. Ospătarii, îmbrăcați în redingote albe impecabile, umblau de colo până colo cu tăvi pline de *bocks*¹ sau de alte băuturi spirtoase. Sunetele muzicii înăbușeau vocile și râsetele clienților, iluminați de lumina lăptoasă a becurilor înconjurată de fuioare groase de fum.

În timp ce Victoria își dădea jos haina, la ușa cabinei apăru Charlotte Nyssen. Nimeni nu-i știa vârsta, deși patroana localului trebuie să fi împlinit de mult patruzeci de ani. Era înaltă și zveltă, iar aerul ei distins o făcea să pară inaccesibilă. Ținea între degete un porttigaret lung negru cu

¹ Bere germană cu un conținut ridicat de alcool (preluat în engleză din germană, *Bock*) (n. red.).

o țigară în vârful. Avea părul strâns într-un coc în vârful capului, era machiată cu grijă; rochia ei era sobră, dar elegantă.

Victoria se duse în spatele unui paravan ca să se schimbe.

— Cum ești? întrebă patroana.

— Mă îngrijorează Hedy, spuse din cealaltă parte a paravanului, e foarte slăbită, a avut febră, e foarte mică și nu mănâncă suficient. Am nevoie de un surplus.

Tăcu o clipă; deși mai trecuse prin asta, îi era foarte rușine să i-o ceară.

— Cineva de încredere.

Ieși de după paravan fără să o privească, încercând să ajungă la fermoarul rochiei strâmte din mătase roz care i se lipea de corp ca epiderma unei sirene. Charlotte se apropie de spatele ei și ridică fermoarul foarte încet, neputând să-și ia ochii de la acea piele albă, de la umerii aceia perfecți, de la ceafa aceea dezgolită.

— Lasă totul în seama mea, spuse pe un ton convingător. Voi încerca să-ți găsesc ce-i mai bun.

Plescăi din limbă, contrariată.

— Deși știi deja că nu-mi place să te dedici unor astfel de afaceri, Victoria. Tu valorezi mult mai mult de atât.

— Nu-ți face griji, îi zise ea încercând să nu dea importanță chestiunii. Nu-mi bat capul. E ceva străin de mine. Tot ce mă interesează este să-mi hrănesc și să-mi îmbrac fiica.

Se așeză în fața unei oglinzi cu trei becuri aprinse deasupra și începu să se machieze. Decolteul adânc îi scotea în evidență gâtul și o parte din piept, strâns sub mătase.

Charlotte rupse tăcerea stânjenitoare.

— În seara asta e multă lume. Oamenii sunt mulțumiți pentru ce s-a întâmplat la Nürnberg, ca și cum acele morți ar fi încheiat o pagină neagră a acestei țări.

— Eu nu cred că s-a terminat nimic.

Victoria vorbea în timp ce se privea în oglindă, apropiindu-se și îndepărtându-se de aceasta iar și iar, mânuind cu îndemânare pensule și farduri de nuanțe diferite, aplicate pe pleoape și pe obraji.

— Condamnările acelea reglează doar o mică parte din puzderia de răfuieli pe care le-a lăsat în urmă războiul ăsta blestemat. Nu vor fi niciodată încheiate.

— Poate că ai dreptate, cel puțin pentru nemți. Dar clienții noștri sunt învingătorii; pentru ei este încă o victorie și vor să sărbătorească, sunt mai veseli și consumă mai mult.

Victoria continuă în tăcere ritualul în fața oglinzii. Îi era greu să înțeleagă acea euforie, acea dorință de a sărbători moartea, chiar și a unor inși nedemni.

Acordurile melodiei „In The Mood” interpretată de orchestra bătrânului Heiko se legănau în aer.

— Un bărbat a întrebat de tine. Nu și-a dat numele. Mi-a spus doar că vrea să vorbească cu tine. A insistat mult să te vadă în privat, aici, în cabină. Bineînțeles, i-am zis că așa ceva e imposibil.

Victoria îi adresă un zâmbet recunoscător prin oglindă: nu era prima dată când femeia aceea o proteja de hărțuirea incomodă a unor bărbați care pretindeau de la ea ceva mai mult decât să o asculte cântând.

— S-ar putea să mă înșel, adăugă Charlotte, dar cred că nu e interesat să găsească ceea ce caută sub hainele tale.

Victoria continuase să se aranjeze, privind-o fără încetare cu coada ochiului, alarmată. Se întreba cine voia să vorbească cu ea. Știa că acolo era protejată. Nimeni nu avea să-i facă rău în mediul acela, dar după cele întâmplate în acea dimineață acasă la soții Seegers, nu-și putea stăpâni frica.

— Atunci, ce vrea de la mine?

— Ți-am zis: după spusele lui, să vorbească cu tine, și e grăbit.

Cu un gest lent și plin de afectare, își duse portȚigaretul la buze și trase un fum lung. Apoi expiră fumul foarte încet.

— Părea disperat.

Victoria se ridică în picioare, aranjă cele două broșe aurii prinse de mătasea rochiei de-o parte și de alta a decolteului și își încălță pantofii cu toc subțire.

— Cine nu e disperat în vremurile astea?

Vocea unui bărbat se auzi de pe coridor.

— Două minute!

Era Kovalenko, cel care asigura paza în clubul Kassandra, anunțând-o și cât timp mai avea până începea spectacolul ei.

Charlotte își vârî mâna în buzunarul rochiei, scoase un tub de ace și un mosor de ață și le lăsă pe măsuta de toaletă.

— Eu nu cos deloc și în ultima vreme sunt foarte căutate.

Victoria se întoarse spre ea și îi zâmbi stânjenită.

— Charlotte, nu știu cum să-ți mulțumesc pentru tot ce faci pentru mine...

— Nu trebuie să-mi mulțumești deloc, spuse pe un ton indulgent.

Se îndepărtă spre ușă și se întoarse cu un zâmbet șiret.

— Publicul tău te așteaptă. Nu-l dezamăgi.

Făcu stânga-mprejur și plecă.

Victoria vârî ața și acele în geantă și se privi în oglindă. Machiajul îi ascunsese puțin cearcănele adânci. Era obosită și durerea de cap nu-i trecuse toată ziua, dar trebuia să iasă și să cânte. Trase aer în piept, scoase un oftat lung și reacționă când auzi din nou anunțul lui Kovalenko.

În sală, o întâmpinară cu aplauze entuziaste, strigăte și veselie, până când începu muzica și zarva se potoli. Cu mișcări lente, creând atmosfera adecvată, Victoria se așeză în mijlocul scenei, apucă microfonul cu ambele mâini, închise ochii și începu să cante. Vocea caldă și seducătoare inundă tot localul cu melodia „How High the Moon”. Reflectorul îndreptat asupra ei îi lăsa pe ceilalți în penumbră. Fumul tutunului întuneca aerul și vârfurile incandescente ale țigărilor se aprindeau doar o clipă de fiecare dată când niște buze trăgeau din ele. Una după alta, interpretă cele cinci melodii din acea primă parte a spectacolului ei. După ce-și termină versiunea personală a cântecului „I’ve Got My Eyes on You”, un ropot de aplauze izbucni în sală. Luminile se aprinseră, soldații aclamau acea voce minunată.

Atunci îl văzu. Așezat în cel mai retras loc din perimetrul rusesc, foarte aproape de capătul scenei; nu aplauda, o privea impasibil la veselia din jur, ca o fantomă venită din trecut.

În acordurile delicate ale trompetei lui Heiko interpretând „Pick Yourself Up”, Victoria părăsi scena și merse încet printre paznici, ignorând chemările clienților care o voiau lângă ei. Ajunse în fața lui, dar nu se așeză, încă nevenindu-i să creadă ce-i vedeau ochii.

— Stefan...

Nu știa ce să creadă, nu simți bucurie, dar nici indiferență; nu putea ignora că realitatea dură despre el pe care i-o mărturisise profesorul Seegers întinase definitiv amintirea pe care o avea despre bărbatul acela.

— Bună, Victoria! răspunse el cu un zâmbet încordat.

Își pierduse înfățișarea atrăgătoare de dinainte de război: era mult mai slab, palid, cu ochii înfundați în orbite

și lipsiți de strălucire; din părul său des și creț abia îi mai rămăseseră câteva şuvițe rare și încâlcite. Purta un costum închis la culoare și o cămașă pastelată nu foarte curată și prost călcată; nodul de la cravată era căzut. Nicio asemănare cu tipul elegant, îngâmfat și arogant care fusese întotdeauna.

— Am crezut...

Tăcu și înghiți în sec pentru a-și umezi gâtul uscat.

— Mi s-a spus că ai murit.

— Sper că nu te-am dezamăgit, adăugă el cu o expresie blândă.

Victoria se așază în timp ce se întreba cât de mare legătură avea acea apariție cu microfilmele care în clipa aceea se aflau în siguranță sub podeaua casei ei. Trebuia să fie vigilentă.

— Tu ai fost cel care a întrebat de mine? De ce n-ai spus cine ești?

Stefan întinse mâinile pe masă și, cu delicatețe, fără să-și ia ochii de la ea, le apucă pe ale ei.

— Ascultă-mă, spuse cu o atitudine grăbită, n-am mult timp. Trebuie să te duci la profesorul Seegers.

Ea clipi confuză, își îndepărtă mâinile și se îndreptă pe scaun.

— De ce ar trebui să fac asta? Întrebă.

— Am nevoie să-i ceri ceva ce păstrează pentru mine.

Victoria îl privi timp de câteva secunde lungi. Îl vedea atât de copleșit, încât simți că i se face milă de el.

— Profesorul Seegers e mort.

— Cum așa? De când? se bâlbâi tulburat. Ce...? Nu se poate... El... Nu se poate.

— Chiar în dimineața asta i-am găsit pe el și pe soția lui la ei acasă... Uciși cu sânge-rece... Mi-a vorbit despre tine, că te-ai dus la el de îndată ce s-a încheiat războiul.

Își desfăcu mâinile și se încruntă.

— De ce n-ai venit să mă vezi? Unde ai fost în toată perioada asta?

Se gândi la Hedy. Se lăsă pe spate, lipindu-și spinarea de spătarul scaunului, de parcă ar fi vrut să păstreze distanța.

— Ai o fiică de patru ani.

Stefan o privea cu un amestec de uimire și nedumerire.

— O fiică?

— O cheamă Hedy.

El își duse mâinile la față și se trase de păr.

— Dumnezeuule...

Își puse din nou brațele pe masă, cu intenția de a apuca mâinile Victoriei, dar ea și le ținu în continuase sub masă, departe de el. Părea pesimist.

— Doar la tine pot să apelez. Profesorul avea ceva care-mi aparținea, trebuie să-l recuperez, de asta depinde viața mea.

În momentul acela, Kovalenko se apropie de masă și o atinse pe umăr.

— Victoria, trebuie să ieși pe scenă.

Orchestra lui Heiko începea să cânte primele acorduri ale melodiei „Bei Mir Bist Du Schön”. Ea nu se mișcă, își aținti ochii asupra lui Stefan, care se agăța de privirea ei, singura lui salvare.

Kovalenko insistă.

— Vin imediat, zise ea înainte de a i se adresa lui Stefan. Trebuie să urc pe scenă. Așteaptă-mă aici și vom sta de vorbă după ce termin.

Chipul lui Stefan oglindi din nou o suferință profundă.

— Nu pot, Victoria, îi spuse cu vocea sfâșiată a unui condamnat la moarte. Nu mai am timp. Ești ultima mea șansă...

Ea se ridică și îi strânse mâna.

— Vorbim mai târziu.

Îi întoarse spatele și se îndreptă spre scenă. Când se întoarse spre public pentru a începe să cânte, văzu că masa lui era goală.

Ziua aceea debutase cu vreme rece și cu o burniță persistentă. În ciuda vremii urâte, în acea zi de 20 octombrie 1946, berlinezii formau cozi lungi pentru a vota la primele alegeri municipale ce aveau loc în Berlin după mai bine de treisprezece ani. Proclamațiile electorale erau pretutindeni. Cu două zile înainte, rușii, care controlau furnizarea de electricitate în oraș, lăsaseră cu bună știință fără lumină cele trei sectoare aflate sub ocupație aliată, într-o manevră electorală frauduloasă. Mai întâi fusese cartierul Steglitz, în zona americană; au urmat după câteva minute cartierele britanice și cele franceze. Fără electricitatea rusească, totul era paralizat, nu exista transport, nici industrie, nici spitale, nici școli.

Energia a revenit în orele următoare, dar era unul dintre instrumentele de presiune pe care sovieticii le exercitau împotriva Aliatilor, folosind ca armă mortală demnitatea și supraviețuirea cetățenilor berlinezi.

În jurul ruinelor Reichstagului fremăta, încă din zori, o mulțime dornică să cumpere, să vândă, să facă schimb sau să găsească ceva de luat. Intuiția era cea mai importantă pentru a nu cădea în capcana escrocilor și hoților, care

abuzau de nevoia, naivitatea și buna-credință pe care încă le aveau mulți. Erau oameni de toate vârstele și condițiile sociale, copii care evitau grupurile, în căutarea vreunei victime pe care să o păcălească, soldați aliați și sovietici, bătrâni știrbi, femei îmbrăcate în haine de blană care de-abia le acopereau rochiile zdrențăroase, tinere viguroase în căutare de ciorapi de damă sau ruj. Se auzeau voci care vorbeau în germană, în engleză și rusă, bolboroseli de cuvinte răzlețe, fraze învățate prin repetare. Victoria mergea încet prin mulțime, privind și ascultând ce se oferea. „Vrei ouă proaspete? Am țigări, pantaloni, discuri de vinil, desfăcătoare de conserve, vase, bijuterii, panglici de păr, șosete, unt, cafea, săpun...” În bazarul acela în aer liber se putea găsi și oferi aproape orice.

Își ținea mâinile în buzunare, strângând tubul cu ace și mosorul de ață pe care i le dăduse Charlotte. În schimbul lor, voia să obțină niște pantofi. Auzise despre un cizmar care, cu ajutorul unui gropar, făcea rost de încălțăminte pentru morți, o repara și o făcea să arate ca nouă. După cum îi spusese Charlotte, acele și ața erau produse foarte căutate, așa că trebuia să fie foarte prudentă și să nu se mulțumească cu primul lucru care avea să i se ofere. Îl văzu negociind cu un bărbat de vârstă mijlocie. Așteptă ca aceștia să încheie târgul și se apropie când cizmarul rămase singur.

— Aveți pantofi pentru mine?

Bărbatul îi privi picioarele.

— Un treizeci și opt, murmură pentru sine, apoi ridică privirea și o observă de sus în jos. Am unii foarte frumoși și practic noi. Posesoarea lor nu a putut să-i folosească. Rușii au ucis-o, dar pantofii ei au rămas în dulapul său, feriți de

bombe și de foc. Niște pantofi buni pentru a fi purtați de niște picioare frumoase, deși sunt scumpi.

Își ridică mâna și-și frecă degetele în semn de bani.

— Am ace și așa.

Bărbatul o privi fix.

— Dacă te interesează, am o haină nouă și o geantă de piele bună, precum și două tablete de ciocolată.

— Acele și așa sunt de-ajuns pentru toate astea? Întrebă naivă.

— Acele și așa ar fi pentru pantofi, celelalte ar fi în schimbul unor ore petrecute cu un ofițer englez foarte chipeș. Te vei simți bine și vei fi recompensată. Iarna este friguroasă și se vede cu ochiul liber că ai nevoie de o haină. Acceptă, e un târg bun, te asigur. Nu-ți va părea rău.

Ea rămase pe gânduri. Astfel de oferte erau ceva obișnuit, se făceau peste tot. Furtul, piața neagră și prostituția încetaseră să mai fie imorale când deveniseră singurul mod de supraviețuire. Dacă ea accepta, cizmarul avea să-și ia comisionul. Își privi haina uzată; petrecuse cu ea iernile lungi ale războiului, dar se gândi imediat la Hedy: crescuse și nu prea avea haine cu care s-o îmbrace pentru a înfrunta frigul.

— Unde ar trebui să merg?

Bărbatul scoase o hârtie și i-o înmână. Avea scrisă pe ea o adresă.

— Du-te acolo mâine la ora patru după-amiaza. Spune că vii din partea lui Kohler, altfel nu vei intra și riști să fii arestată.

Ea privi adresa și vârî hârtia în buzunar.

— Și pantofii?

— Câte ace ai?

— Un tub de cinci, iar mosorul e neînceput și e cu ață neagră. Vreau cei mai buni pantofi cu toc pe care-i aveți.

— Bine. Vino cu mine.

Bărbatul se îndepărtă și Victoria îl urmă, ocolind lumea, fără să-l piardă din vedere. Se opri în fața unui cărucior șubred de bebeluș, păzit de un băiat de vreo zece ani, cu aspect de vagabond.

— Arată-mi acele și ața!

Când Victoria îi arătă produsele în palma mâinii, bărbatul îi făcu un semn subtil băiatului și acesta încercă să i le fure, dar ea strânse pumnul și îl retrase la timp.

— Mai întâi pantofii, vreau să-i văd.

Bărbatul scoase din cărucior un pachet înfășurat într-o hârtie veche de ziar și i-i arătă doar o secundă.

— Acele și ața, insistă înainte să i-i dea.

Victoria puse acele și mosorul în mâna băiatului, iar bărbatul îi dădu pantofii. Imediat, băiatul dispăru în mulțime, împingând căruciorul.

Victoria desfăcu pachetul și-și dădu seama imediat că-i erau mici.

— Nu sunt mărimea mea.

— Mi-ai cerut niște pantofi, nu ai specificat mărimea.

— Un treizeci și opt. Așa ați spus, protestă ea și îi puse pachetul la piept. Dați-mi înapoi acele și ața. Înțelegerea pică.

În momentul acela se auziră niște fluierături și începu haosul. Avu loc o învălmășeală și lumea se împrăstie în toate părțile. Bărbatul o luă la fugă cu tot cu pantofii. Victoria încercă să-l oprească ignorând razia, care deja se extindea și îi lua în vizor și pe cei mai răătăciți. Era pe punctul de a-l ajunge din urmă, când cineva o împinse și căzu pe jos. Un polițist cu

casă albă și banderolă militară o apucă de braț, o ajută să se ridice și o târî spre camioneta în care îi urcau pe deținuți.

— Dați-mi drumul, ți-pă indignată, conștientă că pierduse acele și ața și nu obținuse pantofii. N-am luat nimic, n-am nimic. Doar mă plimbam.

Polițistul, un tânăr cu obraji foarte îmbujorați și steagul englez cusut pe mâneca uniforme sale, îi ignora văicărelile. Ea se zbatu să se desprindă și reuși, dar când o luă la fugă se lovi de trupul unui alt bărbat, care o apucă de brațe ca și cum ar fi prins un fluture de aripi.

— Mă ocup eu, îi spuse în engleză soldatului care alergase după ea.

Băiatul făcu un salut militar și se îndepărtă ascultător, pornind în căutarea altei prăzi. Victoria se zbatu să se elibereze, dar individul acela în uniformă o ținea cu putere.

— Sunteți Victoria Kiesler?

Ea încetă să se zbată și îl privi uimită.

— Cine întreabă?

— Sunt căpitanul Norton. Robert Norton.

Îi dădu drumul și amândoi rămaseră față în față.

— Sunteți cântăreața de la Cassandra Club?

— De ce vreți să știți asta? Întrebă privind în jurul ei, exasperată din cauza afacerii eșuate în mod absurd pe care tocmai o ratase.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări despre Stefan von Ribbeck.

Victoria îl scrută cu suspiciune.

— Ce vreți să știți?

— Pot să vă invit la o cafea? Întrebă politico. Va fi mai confortabil.

Ea îl privi câteva secunde, cercetându-i înfățișarea.

— Îmi pare rău. Nu știu nimic despre bărbatul acela.

Începu să meargă, învăluită de aceeași senzație de amenințare în care trăia permanent. Esplanada Reichstagului se golise, iar zarva care o umplea până în urmă cu câteva clipe se evaporase. Se vedeau grupuri de deținuți păziți de soldații care-i urcau în camioane. La secția de poliție aveau să fie identificați, să li se confişte tot ce dețineau asupra lor și aveau să fie trimiși acasă cu mâna goală.

— Domnișoară Kiesler.

Norton își potrivi pasul cu al ei.

— Vă implor să-mi acordați câteva minute. Nu e vorba despre un interogatoriu. Nu sunt polițist. Am nevoie să știu unde se află Stefan von Ribbeck. Vă asigur că nu vă voi răpi mult timp.

— Vă repet că nu știu nimic.

— Vă înțeleg neîncrederea. Uitați ce este, de două luni colonelul von Ribbeck se află sub protecția mea. Miercurea trecută a părăsit locul în care-l țineam ascuns și nu l-am mai văzut de atunci.

— De unde-l cunoașteți pe Stefan?

— E o poveste lungă, spuse căpitanul, stând în fața ei. E frig și începe să plouă. Dacă sunteți de acord, vă povestesc la o cafea caldă.

Ea rămase nemișcată. Nu știa dacă să se încreadă, dar era curioasă să audă ce știa bărbatul acela despre Stefan și dacă exista vreo modalitate de a-l reîntâlni, fiindcă el nu apăruse în cabină la finalul serii, deși ea îl așteptase.

— Purtați uniformă americană. Totuși, vorbiți perfect germana.

— M-am născut în Alabama, zise schițând un zâmbet, în sudul Statelor Unite, dar părinții mei erau din München; amândoi au emigrat când erau copii în Tuskegee, acolo s-au cunoscut și s-au căsătorit. La mine acasă s-a vorbit întotdeauna în germană.

— Norton nu este un nume de familie foarte bavarez.

— Pe bunicul meu patern îl chema Nothelfer, un nume prea nemțesc, după părerea lui. Și l-a schimbat când a devenit cetățean american.

Ea îl asculta cu atenție, fără să-și ia ochii de la el. Era un bărbat foarte atrăgător, fără vreo asemănare cu bărbații nemți care mișunau prin oraș ca niște suflete rătăcitoare, schilodiți și umiliți, rahitici, lipsiți de demnitate. Avea în jur de treizeci de ani, era înalt, cu un aspect sănătos și zdravăn, cu piele măslinie și părul des și închis la culoare. Avea ochii căprui, mici și veseli. Avea buze cărnoase și rozalii și niște dinți bine îngrijiți.

Continua să burnițeze și, încetul cu încetul, apa se îmbiba în haina uzată a Victoriei. Oftă dezolată.

— Tocmai am făcut cea mai nefastă afacere din viața mea... Cred că mi-ar prinde bine o cafea caldă.

— Am jeepul parcat acolo în față.

Porniră pe Charlottenburger Chaussee. Lăsară în dreapta monumentul de război sovietic care fusese construit la ordinul lui Stalin după încheierea conflictului armat și care rămăsese în sectorul britanic. Înaintau în tăcere, flancați de-o parte și de alta de ruinele parcului Tiergarten, pustiit de pădurea sa întinsă, în locul căreia nu mai rămăsese decât pământul pârjolit, presărat cu moarte. O cotiră pe Hofjägerallee până ajunseră la numărul 58, pe Kurfürstenstrasse, o

casă mare veche, pe ale cărei ferestre se putea citi CAFÉ EINSTEIN. În ciuda afișului de pe ușă care interzicea intrarea civililor germani, Victoria nu întâmpină nicio obiecție deoarece era însoțită de un ofițer american.

— Obișnuiam să vin aici foarte des, zise ea în timp ce se așezau la o masă lângă geam. Aveau cea mai bună cafea din Berlin.

— Mai bună decât Moka Efti? N-am gustat-o, dar se spune că a marcat o epocă.

— Moka era celebră.

Victoria privi în jurul ei cu nostalgie.

— N-am mai venit aici de când... Nu știu. Nici nu-mi mai aduc aminte.

În momentul acela apăru chelnerul și Norton comandă două cafele. De îndată ce chelnerul se îndepărtă, Victoria încercă să afle mai multe despre bărbatul din fața ei.

— Sunteți de mult timp în Berlin?

— Din luna martie, dar nu e prima dată când sunt aici.

— Pot să vă întreb cu ce vă ocupați?

Norton scoase un pachet și îi oferă o țigară, pe care ea o refuză. Căpitanul își aprinse una și continuă să vorbească.

— Prima oară când am venit aici lucram ca avocat la un cabinet din New York: unul dintre cei mai buni clienți ai mei, Noah Carter, era unul dintre acționarii unui laborator farmaceutic cu sediul în Berlin, dar nu era de acord cu politicile de război adoptate de Hitler și a vrut să pună capăt oricărei relații cu asociații săi, așa că, în septembrie 1941, m-am deplasat aici cu scopul de a negocia vânzarea acțiunilor sale. Am reușit să închei o afacere excelentă, se vedea că în Germania lucrurile mergeau foarte bine, în ciuda războiului. Cu toate

acestea, a trebuit să mă întorc în mare grabă după atacul japonezilor asupra bazei navale de la Pearl Harbor.

Tăcu și trase un fum din țigară.

— La începutul acestui an, Serviciul de Securitate al Statelor Unite mi-a propus să lucrez sub comanda sa pe teritoriul german și am acceptat.

— Sunteți spion?

— N-aș spune asta, adăugă el zâmbind, sună arogant. Sarcina mea constă în a căuta personal german de interes pentru Statele Unite. Stefan este unul dintre ei.

— Îl căutați pentru a-l judeca?

— Nu chiar.

Norton se foi; încerca să obțină colaborarea Victoriei.

— Domnișoară Kiesler, știu că Stefan a vorbit cu dumneavoastră în clubul Kassandra miercurea trecută. De atunci am pierdut orice contact cu el.

— Mi s-a spus că Stefan a murit în Rusia. Unde a fost în tot acest timp și de ce nu a dat niciun semn de viață?

— Nu putea s-o facă.

— Dumneavoastră știți ce s-a întâmplat. Vreau să aflu.

Chelnerul se apropie, lăsă cele două cafele aburinde pe masă și se retrase.

Norton își duse ceașca la buze și sorbi, dar fără să-și ia ochii de la Victoria.

— Colonelul Stefan von Ribbeck a fost capturat de ruși în mai 1945. A stat închis în lagărul de concentrare Sachsenhausen până în urmă cu două luni, când am dat de el. Nu-mi este permis să vă spun cum am reușit să-l eliberăm, dar am făcut-o. În timpul războiului a făcut parte dintr-un corp de elită german care a reușit să strângă o cantitate mare de

informații despre Uniunea Sovietică: enclave militare, tactici și strategii, infrastructură, resurse...

— Își desfăcu mâinile, ca și cum lista ar fi fost interminabilă.

— Așa a apărut interesul meu pentru el. Ștefan ne-a asigurat că are informații foarte importante pentru guvernul meu.

Victoria nu se putu abține să-i dea o replică pe un ton sarcastic.

— În schimbul imunității sale, îmi închipui.

— Nu eu sunt cel care stabilește regulile, domnișoară Kiesler. Mă limitez să-mi îndeplinesc sarcinile.

— Și naștiții au îndeplinit ordine, căpitane Norton.

După o tăcere stânjenitoare, Victoria își continuă ancheta personală:

— Acele informații reprezintă conținutul unor microfilme?

Norton o scrută câteva secunde, cercetându-i chipul.

— Știți ceva despre ele?

Ea cântări onestitatea acelui bărbat în ochii lui. Sorbi din cafeaua ei și vorbi pe un ton măsurat.

— După cum ați zis, Ștefan a venit să mă vadă la clubul Kassandra miercuri seară. Era foarte agitat. Voia să mă duc să iau microfilmele.

— V-a spus unde le-a ascuns?

Ea păstră tăcerea. Își aminti cuvintele profesorului Seegers în legătură cu ceea ce trebuia să facă cu microfilmele. Conștientă că avea o bombă cu ceas în posesia ei, hotărî că bărbatul acela, membru al armatei Statelor Unite, ar putea fi omul potrivit căruia să-i povestească tot ce se întâmplase.

— N-a fost nevoie, răspunse în cele din urmă, eu știam deja chiar din acea dimineață.

Căpitanul vru să vorbească, dar se abținu. Ea trase aer în piept și își continuă relatarea:

— La scurt timp după încheierea războiului, Stefan l-a rugat pe profesorul meu de fizică, domnul Seegers, să i le păstreze. A apărut la clubul Cassandra pentru a mă ruga să mă duc să le caut acasă la profesor, neștiind că acesta fusese asasinat cu câteva ore înainte. În acea dimineață stabilisem să mă văd devreme cu profesorul, lucram împreună la un proiect... Dar când am ajuns...

Tăcu timp de câteva secunde, ridică sprâncenele și apoi continuă să vorbească:

— Soția lui era moartă și el era grav rănit.

Victoria îi povesti ce se întâmplase, ce îi explicase Seegers despre Stefan și cum luase microfilmele exact când sosiseră cei doi bărbați.

— Eu eram acolo, stând ascunsă cu plicul acela blestemat și neputând să fac nimic.

— Încă îl aveți în posesia dumneavoastră? întrebă entuziasmat Norton.

Ea încuviință cu o mișcare ușoară a capului. Apoi, cu privirea rătăcită în momentul acela dureros, vorbi cu voce joasă:

— I-au tras un glonț în față, zise și ridică ochii să-l privească. De aproape.

— Știți cine au fost?

— N-am putut să-i văd. Vorbeau în rusă și am văzut mașina cu care au plecat, cred că un Opel Kapitan, dar n-aș putea să fiu sigură. Am numărul de înmatriculare.

— Dacă mi-l spuneți, pot să fac cercetări.

Victoria îl notă pe o hârtie cu un pix pe care i-l dădu Norton. Căpitanul păstră biletul, dar îi dăruie pixul. Ea îl acceptă cu un zâmbet recunoscător și îl vârî în geantă. El o privea, căzut pe gânduri; se încruntă înainte de a vorbi.

— Nu vi se pare foarte ciudat că Stefan a venit la clubul Cassandra să vă ceară tocmai dumneavoastră să luați microfilmele?

Ea ridică din umeri, lăsând să se înțeleagă că nici măcar nu se gândise la asta.

— Unde se află casa profesorului Seegers? Întrebă din nou Norton.

— În sectorul sovietic. Tocmai de aceea profesorul m-a rugat să nu denunț fapta și să nu spun nimic, fiindcă este periculos pentru mine.

— De aceea nu s-a dus Stefan direct. Risca mult. De când a ieșit de la Sachsenhausen, rușii erau pe urmele lui.

Se aplecă pentru a se apropia mai mult de ea, solicitându-i parcă atenția maximă.

— Domnișoară Kiesler, trebuie să-mi dați acele microfilme.

— Profesorul mi-a zis că trebuie să le dau americanilor.

— Eu sunt american, afirmă el, deși era evident.

Făcu o pauză, privind acel chip perfect; se gândi că era unul dintre cele mai frumoase pe care le contemplantă în viața lui.

— Domnișoară Kiesler, sunteți într-un mare pericol cu acele documente în posesia dumneavoastră.

— O să mă protejați și pe mine?

— Dacă este necesar, o voi face. Dar vă rog să mi le dați.

— Dacă vi le dau, Stefan nu va mai avea ce să vă ofere și nu veți mai avea nevoie de el, nu-i așa?

— Nu doar microfilmele ne interesează în ceea ce-l privește pe Stefan.

Ea luă o înghițitură de cafea și fu recunoscătoare pentru căldura pe care o simți coborându-i pe gât.

— Îmi dați o țigară?

Norton scoase imediat un pachet de Camel.

— Vă place acesta? întrebă. Mai am și Lucky Strike. Puteți alege.

— Acesta e bun, mulțumesc, spuse ea luând o țigară.

Norton aprinse o brichetă. Ea inhală și ridică bărbia, eliminând fumul. Îi dădu înapoi pachetul, dar el îl împinse spre mâinile ei.

— Vă rog, păstrați-l.

Ea îi zâmbi recunoscătoare. Pachetul era aproape plin, iar acele țigări aveau să fie aur pe piața neagră. Pachetul acela însemna mâncare caldă pentru Hedy.

Căpitanul Norton o privea așteptând.

Victoria se gândi din nou la ce spusese profesorul. Microfilmele acelea puteau fi șansa ei.

— Stefan a făcut o înțelegere cu dumneavoastră în schimbul acelor microfilme care acum se află în posesia mea, zise cu voce calmă, controlând situația. Ce obțin eu dacă vi le dau?

— Sunt dispus să negociez, afirmă cu mâinile desfăcute într-un gest de ofertă. Cereți-mi orice doriți.

Victoria trase un fum adânc. Îl privi zâmbind cu jumătate de gură, știind că avea un as în mânecă și că trebuia să-l utilizeze cu inteligență.

— Mi-am dorit întotdeauna să merg în Statele Unite. Dacă acele microfilme sunt atât de importante pentru

dumneavoastră, nu o să vă fie greu să-mi faceți rost de vize. Nu doar pentru mine, am o soră și o fiică. Vor fi incluse și ele în afacere. Dacă obțin vizele, vă voi înmâna microfilmele.

Norton o privi gânditor. Apoi încuviință.

— Voi face tot ce-mi stă în putință, dar, sincer să fiu, nu va fi ușor.

— Microfilmele acelea sunt salvconductul meu.

— Domnișoară Kiesler, dacă rușii suspectează că microfilmele sunt la dumneavoastră, vă vor căuta și vă asigur că ei nu negociază și nici nu vă vor invita la o cafea.

— Știu foarte bine cum acționează rușii, căpitane Norton, nu e nevoie să-mi amintiți.

— Vreau doar să vă avertizez în privința riscului grav la care vă expuneți.

— Nu vă faceți griji, știu să mă apăr singură, voi m-ați obligat să o fac.

După o clipă de tăcere, Norton își dădu seama că avea ceașca goală.

— Vreți să mâncați ceva? Nu știu dumneavoastră, dar mie mi-e o foame de lup.

Ea încuviință. Părăsiră localul acela și se duseră la un restaurant din apropiere. Comandară două feluri de mâncare, supă cu multe legume, o friptură cu piure de cartofi și, ca desert, o plăcintă cu mere. Victoria nu lăsă nimic în farfurie, iar când văzu că Norton lasă puțină plăcintă, îi făcu un semn.

— Nu o terminați?

Norton zâmbi și o împinse spre ea. Victoria scoase din geantă o batistă, puse plăcinta cu mare grijă pe material, o împachetă și o puse în geantă. După ce termină de făcut

asta, îl privi și zâmbi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Norton vorbi, cu intenția de a întrerupe tăcerea:

— Mi-ați spus că aveți o fiică, dar nu l-ați pomenit pe soțul dumneavoastră în încercarea de a merge în Statele Unite.

— Stefan este tatăl fiicei mele, spuse ea fără ocolișuri.

Privirea lui Norton dezvălui surprinderea, dar nu scoase niciun cuvânt. Se limită să asculte în continuare.

— N-am apucat să ne căsătorim pentru că a izbucnit războiul... Poate că n-am fi făcut-o niciodată, nu știu, murmură ea cu tristețe. L-am cunoscut la universitate. Era cu doi ani mai mare decât mine și ne-am îndrăgostit aproape imediat, a fost dragoste la prima vedere. Era un băiat tandru, chipeș, atent, inteligent, amuzant, plin de viață și de proiecte.

Se opri și se încruntă, ridică din sprâncene cu o expresie de dezamăgire.

— Dar nazismul mi-a furat iubirea lui. Mai întâi a fost afilierea la NSDAP¹, apoi unitățile militare SS. A îmbrățișat ideologia nazistă, iar dăruirea aceea înflăcărată i-a înlesnit o promovare fulminantă și a devenit înalt ofițer în unitățile Waffen-SS. A devenit irascibil și arogant. Ne certam permanent: războiul, uniforma aceea blestemată care părea să-l transforme într-un monstru elegant, totul îl făcea diferit de bărbatul bun pe care-l cunoscusem. Totuși, eram în continuare împreună. Războiul îl ținea departe de mine perioade lungi. Recunosc că aveam speranța ca, odată încheiată acea nebunie, să se întoarcă triumfător și, poate, aş fi reușit să-l recuperez pe bărbatul de care mă îndrăgostisem.

¹ Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (NSDAP) – Partidul Muncitoresc Național-Socialist German sau Partidul Nazist (n. tr.)

Victoria scutură scrumul de mai multe ori pe marginea scrumierei, gânditoare, cu o expresie copleșită de amintiri. Oftă prelung și continuă:

— În mai 1941 s-a întors la Berlin cu o permisie de cinci zile. Atunci am rămas însărcinată.

Clătină din cap și-l privi pe Norton cu un zâmbet firav.

— Nu l-am mai văzut până noaptea trecută. Și atunci a aflat despre existența lui Hedy.

— În afară de fiica și de sora dumneavoastră, mai aveți și alte rude în Berlin?

Ea negă cu un gest.

— Războiul mi-a adus-o pe fiica mea, dar mi i-a răpit pe părinții mei, spuse melancolică. Mama era cântăreață de operă, una dintre cele mai bune ale epocii sale. Era o femeie specială, o vedetă. Pe mine m-a avut din obligație, ca să-i facă pe plac tatălui meu; când a rămas însărcinată cu sora mea, i s-a înăsprit caracterul. A considerat-o întotdeauna o greșeală.

Oftă înainte de a continua:

— Nu s-a comportat niciodată ca o mamă, nu ne-a tratat niciodată ca pe fiicele ei: eram un obstacol în cariera ei, prin urmare, a încercat mereu să ne dea laoparte.

— Se pare că dumneavoastră i-ați moștenit vocea.

— Ei bine, ea era mult mai mult decât o voce, era o divă.

Scutură din nou țigara în scrumieră, ca să cadă scrumul.

— În septembrie 1939, s-a îmbarcat în Glasgow la bordul vasului *Athenia*, care pleca spre Canada, deși destinația ei finală era New York, unde avea planificat să cânte la Metropolitan. După trei zile de călătorie pe mare, la câteva ore după ce Anglia a declarat război Germaniei, un submarin german a scufundat vaporul cu întregul său echipaj.

Victoria rămase tăcută, evocând momentul în care tatăl ei le-a dat vestea, și-și aminti că Rebecca nu vărsase nici măcar o lacrimă.

— Și tatăl dumneavoastră?

— Tatăl meu era un inginer extraordinar și un exemplu pentru ceea ce puteai păți în această țară dacă spuneai ce gândeai. Nu vorbea niciodată despre politică, însă, deși nu era nazist, s-a înscris în partid.

Victoria îl privi fix pe căpitan.

— Cine-și putea păstra locul de muncă dacă nu făcea asta? În ziua în care Hitler a anunțat atacul asupra Rusiei, tatăl meu asculta știrile la radioul firmei în timpul unei pauze. Se pare că a murmurat ceea ce mulți gândeau, că războiul acela era o nebunie și că Hitler avea să ne ducă la dezastru. Un coleg de muncă l-a auzit și l-a denunțat pentru defetism.

Victoria își duse țigara la buze și trase un fum.

— Chiar în ziua aceea, când a ajuns acasă, l-a arestat Gestapoul, fiind acuzat de trădarea patriei. L-au băgat în închisoarea din Torgau. Dintr-o scurtă scrisoare a lui am aflat că se înrolase în Strafbataillon, batalioanele de pedeapsă ale Wehrmachtului, alcătuite din deținuți, delincvenți, bărbați arieni căsătoriți cu femei evreice sau condamnați care voiau să-și îndrepte delictul. Sunt convinsă că nu a fost alegerea lui, chiar dacă în scrisoarea sa spunea că se ducea voluntar. Ocupau cele mai periculoase poziții, fiind trimiși la moarte, carne de tun pe front. Tatăl meu a fost ucis în dimineața zilei de 6 iunie 1944, în timpul debarcării Aliaților. Mort fără a fi onorat în vreun fel de patria pentru care își dăduse viața. E îngropat într-o groapă comună pe o plajă din Normandia. Nu i-au dat nici măcar un mormânt unde fetele lui să-i poată duce flori.

— Ce poveste impresionantă..., murmură Norton cu o expresie amabilă.

— Știți, căpitane? Cu ceva timp în urmă am citit un roman care vorbește despre țara dumneavoastră: *Pe aripile vântului* de Margaret Mitchell.

Norton se înfioră când auzi acel titlu.

— Este o poveste fascinantă. Nu știu dacă l-ați citit.

— De mai multe ori..., șopti cu o expresie absentă.

— Atunci vă amintiți, probabil, scena în care Ashley Wilkes, învins de război, de foame, de frică și de disperarea de a nu-și putea întreține familia, spune că sudiștii se crezuseră zei și că, după ravagiile celor patru ani de război civil cumplit, acea societate din care făcea parte, până atunci arogantă și trufașă, asistase la un *Götterdämmerung*, un amurg al zeilor.

Se opri și observă chipul bărbatului acela care părea că suferea din cauza cuvintelor ei.

— Căpitane Norton, noi, germanii, ne-am crezut zei, dar nu vă imaginați ce-am trăit aici, un adevărat amurg; orașul acesta a fost un iad și este în continuare. Chiar dacă s-au stins flăcările și au încetat bombele, trăim într-o prăpastie a sărăciei, foametei și mizeriei.

Se jucă cu pachetul de tutun, cu un zâmbet pe buze, relaxată.

— Sunt convinsă că trecutul dumneavoastră în Alabama a fost mult mai liniștit decât în această parte a lumii.

El o privi cu o expresie consternată. În ochii săi era o amărăciune profundă.

— Să nu vă luați niciodată după aparențe, domnișoară Kiesler. S-ar putea să faceți o greșală gravă.

IUBIRE, TRĂDĂRI ȘI SPIONAJ ÎNTR-O EPOCĂ MARCATĂ DE RĂZBOIUL RECE

LA SCURT TIMP după încetarea celui de-Al Doilea Război Mondial, într-un Berlin devastat și, aparent, fără vreun viitor, Victoria supraviețuiește cântând în fiecare seară în clubul Kassandra, deși are o minte sclipitoare, capabilă să creeze un complicat sistem de criptare a mesajelor. Totodată, fiica și sora sa depind de salariul ei mizer pentru a supraviețui.

Un șantaj lipsit de scrupule din partea rușilor o va obliga pe Victoria să călătorească singură în Statele Unite ale Americii, unde totuși se va bucura de dragostea necondiționată a căpitanului Norton. Acolo va descoperi că societatea care părea cea mai democratică din lume ascunde un substrat vechi de rasism și nedreptăți, reprezentat de Ku Klux Klan și de senatorul McCarthy.

Un roman grandios, în care resentimentele, durerea pierderii și deciziile dificile sunt depășite datorită curajului unor personaje care luptă cu hotărâre pentru a apăra ceea ce iubesc cel mai mult.

„Victoria este, mai presus de toate, o poveste de dragoste care vorbește despre natura unui sentiment de-o puritate rară, capabil să se nască și să crească în orice circumstanță.”

JORGE GONZÁLEZ, <https://www.rtve.es/>

„Este o carte extrem de antrenantă, cu un ritm alert.
Nu există niciun moment în care să nu se întâmple ceva.”

Recenzie Babelio

„Excelentă», «Minunată» și «Impresionantă» sunt doar câteva dintre adjectivele folosite de cititorii captivați de această poveste, care a câștigat Premiul Planeta în 2024.”

Cosmopolitan